

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1827.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Εγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐξ Αἰγίνης.

Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς, τέσσαρας ὥρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀπέβησαν οἱ ἡμέτεροι, ἕως χίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ὑπὸ τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν Καραϊσκάκη, εἰς τὸ μέρος τὸ λεγόμενον Κερατιὰ ἢ Κερατσίνι, κατ' ἀριστερὰν τοῦ Πειραιῶς. Μόλις ἔμαθον τὴν ἀπάσασιν ταύτην οἱ ἐχθροὶ, καὶ εὐθὺς, γενομένης ἡμέρας, ἔδραμον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἕως 1500 πεζοὶ καὶ 500 ἵππεις. Ἡ μάχη ἄρχισε, καὶ διήρκεσεν ἱκανὴν ὥραν. Δὺς ἐφώρμησαν οἱ ἐχθροὶ κατὰ τῶν ἡμετέρων, καὶ δις ἀπεκρούσθησαν μετὰ μεγάλης φθορᾶς. Τέλος ὑπεχώρησαν οἱ ἐχθροὶ, καὶ οἱ ἡμέτεροι ἐφάνησαν νικηταί. Ὀλίγοι ἱππεῖς Ἕλληνες ἔτρεψαν τὸ ἵππικὸν τοῦ ἐχθροῦ εἰς φυγὴν. Ἐν ᾧ δὲ ἐγένετο ἡ μάχη, ἐκδῆκαν καὶ οἱ ἐν Πειραιεὶ τῶν ὀχυρωμάτων, καὶ ἀκροβολίσθησαν ἐπὶ πολλαῖς ὥραις.

Ἐχθὲς, τετάρτῃ τοῦ μηνὸς, ἄρχισε πάλιν ὁ πόλεμος ἀπὸ πρωΐας, καὶ διήρκεσε κατ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν, ὡς ἐδλέπαμεν αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς.

Προσμένοντες ἀναφορὰν τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ, διὰ νὰ μάθωμεν ἀκριδέστερον τὰ κατὰ τὴν νέαν ἐκστρατείαν, καὶ τὰ κατὰ τὰς μάχας ταύτας.

Ἀπὸ τῆς διακηρύξεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, εἰς τὸν Αριθ. 32 ἐκδοδομένης, ἐπληροφόρηθη τὸ Κοινόν, ὅποια σκανδαλα ὀλίγοι σπέρμολογοι ἐπρόσπαθον νὰ παρενσπείρῃσι, διὰ νὰ ταράξωσι τὸ ἔθνος, καὶ νὰ δείξωσιν ὑπόπτους τοὺς πρὸς ἡμᾶς σκοπούς τῆς Ἀγγλίας. Εἶναι περίεργον νὰ μάθῃ τις καὶ τὴν πηγὴν τῶν σκανδάλων τούτων. Οἱ λογιώται ἐλαβαν πρὸ ὀλίγου, ὡς αὐτοὶ βεβαιοῦν, ἐκ Παρισίων γράμμα τοῦ Κυρίου Βιλλεδέκη (Laine de Villeveque) ἀπὸ 29 Νοεμβρίου. Ἀντὶ νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν σκεπὸν τοῦ γράμματος, προτιμῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς λόγους τοῦ γράφοντος.

“Ἡ Γαλλία, λέγει, καὶ ἡ Ἀγγλία ἡσχολήθησαν ἐπιμόνως εἰς τὸ νὰ δώσωσι τέλος εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἑλλήνων ἀλλ' ἡ μὲν Γαλλία ἐπεθύμει καὶ ἤνχετο ἐν ταύτῳ νὰ συσταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα

„ μοναρχία συνταγματική ἢ δὲ Ἀγγλία ἤθελε καὶ ἐπρό-
„ τείνεν ἐν ὁσποδαράτῳ εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ
„ ἄλλο εἰς τὴν Κρήτην καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ
„ τὰ δύο ἐξαρτώμενά καὶ ὑποτελῆ τοῦ σουλτάνου καὶ
„ οὕτως οἱ ἥρωες τοῦ Σουλίου, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι Ρου-
„ μελιῶται ὑποπίπτουσι πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν τῶν Τούρ-
„ κων, οἵτινες, ἐκτὸς τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Αἰτωλίας,
„ Λεβιδίας, Ἀκαρνανίας, καὶ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἀθηνῶν
„ πόλεως, δέλουται κρατεῖ ἀκόμη καὶ τὸ φρούριον τῆς
„ Κορίνθου. „

Δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζωμεν τὸν Κύριον Βιλλεδέκην ἡξεύρομεν μόνον, ὅτι οὔτε τοῦ Γαλλικοῦ οὔτε τοῦ Ἀγγλικοῦ συμβουλίου τῶν μινίστρων μέλος εἶναι, διὰ νὰ γνωρίζῃ ἀκριδῶς καὶ βεβαίως, τί ἀπεφάσισαν αἱ δύο ἐκείναι αὐλαὶ περὶ τῆς τύχης τῆς Ἑλλάδος ἡξεύρομεν ἀκόμη, ὅτι πρῶτος ἄρχισε κάποιον πολιτικὸν σχέδιον, τὸ ὅποιον ἔπειτα ὁ στρατηγὸς Ρόχης (Roche) ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ φέρῃ, παρὰ τὰς ὁδηγίας τῆς ἐν Παρισίοις φιλελληνικῆς ἐλαιοῦς, εἰς ἑκδασιν, σχέδιον, τὸ ὅποιον μᾶς ἔφερε τόσας ταραχὰς καὶ τόσα ἐμφύλια σχίσματα ἡξεύρομεν τέλος, ὅτι ἡ Γαλλικὴ κυβένητις, τῆς ὁποίας καυχᾶται ὅτι γνωρίζει τὰ μυστικὰ φρονήματα, ἀπεδοκίμασε καὶ κατέκρινε τὸ σχέδιόν του ῥητῶς καὶ ἐπισήμως. Μήπως καὶ τὰ νεο-στὶ ταῦτα γραφόμενά του εἶναι συνέχεια καὶ ἐξακολούθησις ἐκείνου τοῦ σχεδίου του; Πολλοὶ ὑποπτεύουσιν, ὅτι, ἀποτυχὼν εἰς τὰ πρῶτα ἐπιχειρήματά του, ἀλλάξῃ τρόπους καὶ μέτα, ἀλλ' ὅχι καὶ σκοπὸν. Ἀλλ' ἡμεῖς μὴ πιστεύοντες εἰμὴ δετικά πράγματα, ἢ τοῦλάχιστον δετικά διδόμενα, δὲν τολμῶμεν νὰ τὸ βεβαιώσωμεν. Δὲν εἶναι παράξενον, ὁ γράφων νὰ ᾔῃ κακῶς πληροφορημένος, καὶ νὰ ἀπατάται μᾶλλον, ἢ νὰ δέλῃ νὰ ἀπατήτῃ.

Εἶναι βέβαια πολλὰ πικρὸν, εἶναι μάλιστα φρικτὸν ὅχι μόνον εἰς Ἑλλήνας, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα εὐαίσθητον ἔθνος, νὰ στοχασθῇ, ὅτι τόσα πολύτιμα αἵματα, χυνόμενα ἐξ ἡδὴ ἔτη, τόσαι δυσταταῖαι βαρύνονται τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους δὲν δέλουται ἔχει ἄλλον καρπὸν εἰμὴ ὁσποδαράτα, καὶ βλαχικὴν δουλείαν. Εἶναι ἀκόμη πικρότερον νὰ φαντασθῇ, ὅτι οἱ ἀνδρεῖοι Ρουμελιῶται, οἵτινες καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος προθυμώ-

τερα καὶ εὐτολμοτέρα ὑπεράσπισαν, καὶ τὰ κακὰ τοῦ πολέμου ἐδοκίμασαν καὶ συχνότερα καὶ βαρύτερα, Δέ- λουσι θυσιασθῇ εἰς τὰ μερικώτερα συμφέροντα τῶν ἄλλων. ὁ ἄνθρωπος, ὅσον ἀναίσθητος, ὅσον ἀνάληγτος καὶ ἡναι, δὲν ἤθελε φρίξει, ἀκούων, ὅτι ἡ ἀθάνατος τῆς Μεσολογίᾳ φρουρὰ παραδίδεται εἰς τὴν Τευρκικὴν μάχαιραν, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι συναδελφοὶ τῶν, ἐξασφα- λισμένοι διὰ τῶν συνθηκῶν, καλεῖνται εἰς τὸ νὰ ἀπο- λύσῃ τῶν καλῶν τῆς ἐλευθερίας, ἔργον τῶν ἀνδρεί- ων βραχιόνων καὶ τῆς καρτερίας ἐκείνων! Ἄλλ' ἄς ἐτάσωμεν ἐν συντόμῳ, ἀνίσως ἐγένετο τοιαύτη συγκυρία τῆς εἰς τὴν Πόρταν παραχωρήσεως τῆς 'Ρούμελης,

ἢ ἄλλον ἀνίσως ἦτον ἀπλῶς δυνατόν νὰ γενῇ τοιοῦτο τί. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη ἡ ἀδεια καὶ δύναμις εἰς τὸ νὰ πραγματευθῇ ἓνα συμβιβασμὸν, ἔλαβεν ἐν ταύτῳ ἀπ' αὐ- τῆς τῆς Συνελεύσεως καὶ ὁδηγίας, καθ' ἃς ἐδύνατο νὰ κάμῃ τὴν διαπραγματεύσιν. Κατ' αὐτὰς δὲ τὰς ὁδη- γίας ἡ συμπερίληψις τῆς 'Ρούμελης, ὡς μέλους συν- αραρτιστικῆς τῆς ὁλοκληρίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρα- τείας, εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ. Πῶς λοιπὸν ἦτον δυνατόν ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ καταπατήσῃ ἓνα τῶν κυριω- τέρων ὁρῶν τῶν ὁδηγιῶν τῆς; Ἀνίσως δὲ ἡμπορούσαμεν θὰ ὑποθέσωμεν τοῦτο δυνατόν; εἶναι βέβαιον, εἶναι μάλιστα ἀναντίρρητον, ὅτι τοιαύτη σύμβασις ἢ συγ- κατάθεσις, γινομένη παρὰ τὰς ὁδηγίας, ἔμενεν ἄκυρος καὶ ὡς μηδὲν γινομένη. Ἐπειτα ἡ μεσίτρια δύνα- μισ, ἥτις ἐγνώριζε τὰς ὁδηγίας ταύτας, ἐδέχετο ποτὲ νὰ ἐμπεριωλεχθῇ εἰς τοιαύτας ἀτόπους καὶ ἀδυνάτους συμφωνίας; καὶ τί ἡμποροῦσε νὰ ἐλπίσῃ ἐκ τούτου; τί ἄλλο εἰμὴ τὸ νὰ συγχίσῃ καὶ νὰ περιπλέξῃ περισ- σότερον τὴν ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς τῆς δύσκολον καὶ πολύπλοκον πραγματείαν;

Τοιαύτην λοιπὸν σαθεὰν βάσιν ἔχουσιν οἱ διασπει- ρόμενοι καὶ διαδιδόμενοι λόγοι, καὶ τοιαύτης παραλό- γου ἀφορμῆς λαβόμενοι τινες κατετάραξαν τὰς κεφα- λὰς πολλῶν. Ἄλλ' ἄς μάθωσιν οἱ ταραχοποιοὶ καὶ ζιζανιοσπορεῖς, ὁμογενεῖς καὶ ἀλλογενεῖς, ὅτι ὅποιον- δήποτε σκοπὸν καὶ ἂν ἔχωσι δὲν κατορθόνουσι τίποτε, καὶ δὲν κάμνουσιν ἄλλο εἰμὴ ἐπισύρουσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν καὶ καταφρόνησιν.

Εἰς τὸν Ταχυδρόμον (Courier) τῆς Ἀγγλίας ἀνα- γινώσκωμεν τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον:

Αἱ ἐκ Παρισίων ἐλθούσαι ἐσχάτως εἰδήσεις περὶ τῆς Πορτογαλλίας πολὺ ἀπέχουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι χρηστῶν ἐλπίδων πρόξενοι. Ὑπάρχουσι πολλοὶ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ φοβώμεθα μήπως ὁ ἀγὼν παρεκτανθῇ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ, κατὰ τὰς συν- ἡθείας τῶν ἐμφυλίων σχισμάτων μεταβολὰς, κινδυνεύ- σωσι τὰ πράγματα τῆς φρονίμου ἐλευθερίας. Αἱ βασι- μώτεραι ἡμῶν ἐλπίδες στηρίζονται εἰς τὴν πέμψιν Βρετανικῶν στρατευμάτων εἰς τὸν τόπον αὐτὸν, ὅχι τὸσον διὰ τὰ ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ὁπλῶν ἀποτελέσματα εἰς τὴν μάχην, ὅσον διὰ τὴν ἡθικὴν ἐπιρροὴν, τὴν ὁ-

ποίαν δέλει φέρει ἡ ἐτοίμη καὶ ἀποφασιστικὴ ὑπε- ράσπισις, τὴν ὁποίαν προσέφερεν ἡ Ἀγγλία εἰς τὸν σύμμαχόν της. Οἱ ἀποστάται δέλουσιν αἰσθανθῇ, ὅτι ὁ πόλεμος αὐτῶν δὲν εἶναι πρὸς τὴν Πορτογαλίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Πλὴν δὲν ἡμποροῦ- μεν νὰ ἐλπίσωμεν τόσον πολὺ εἰς τὰ ἄμεσα ἀποτε- λέσματα αὐτοῦ τοῦ φρονήματος· διότι οἱ ἀποστάται ἐ- περιπλέχθησαν παραπολὺ, καὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ ἔχωσιν ἄλλην ἐλπίδα παρὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων των. Ἡ κατάστασις αὐτῶν εἶναι τόσον ἀπελπισμένη, ὥστε δέλουσιν εὐρεθῇ ἀναγκασμένοι νὰ ἐπιχειρήσωσι τὰ πλέον τολμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔκαμαν ἀναμ- φιβόλως ὀρθὸν λογαριασμὸν εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν ὁ- ποίαν ἡ Ἰσπανία, ἂν καὶ ἀκουσίως, δέλει εὐρεθῇ ἀ- ναγκασμένη νὰ ἀκολουθήσῃ, ὅταν μάθωσι τὸ πρᾶγμα, ἡ κατάστασις αὐτῶν δέλει γενῇ πλέον ἀπελπισμένη, καὶ ἡ ἀπελπισία καθιστάνει τοὺς ἀνθρώπους τρομεροὺς.

— Ὁ αὐτὸς, ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου, ἀναγγέλλων ὅτι, ἂν ἡ Ἰσπανικὴ κυβερνήσις δελήσῃ νὰ ἀνατρέψῃ διὰ τῶν ἑαυτῆς τεχνασμάτων τὴν ἄδελον καὶ εὐθείαν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας, αὕτη δέλει λάβει μέτρα τόσον δρα- στήρια καὶ τόσον ταχεία εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν βασι- λέα Φερδινάνδον, ὅποια ἦσαν τὰ ὅποια ἔλαβε μέτρα ὑπὲρ τῆς Πορτογαλλίας, προσθέτει ἔπειτα:

« Περὶ δὲ τῆς Πορτογαλλίας ἐπαναλαμβάνομεν ὅ,τι ἤδη εἶπαμεν, ὅτι ἡ πεποιθήσις ἡμῶν περὶ τοῦ τελείου ἀποτελέσματος τοῦ ἀγῶνος εἶναι ἀκατάσειστος· ἀλλὰ λέγομεν προσέτι ὅτι ἤθελεν ἀπατηθῇ τις παραπολὺ ἂν ἤλπιζε τὴν ἄμεσον ἀποκατάστασιν τῆς ἡσυχίας. Εἶναι προφανές, κατὰ τὰ ὅποια ἐδημοσίευσαν αἱ ἐφημερίδες τῆς Λισσαβώνας περιστάτικα, ὅτι, ἂν καὶ τὰ κινήματα τῶν ἀνταρτῶν ἐμποδίσθησαν διὰ τῶν συνταγματικῶν στρα- τευμάτων, πλὴν αὐτοὶ διεσκορπίσθησαν εἰς πάμπολλα τῆς Πορτογαλλίας μέρη, καὶ ἐπομένως χρειάζεται πολ- λὺς καιρὸς, ἕως οὗ νὰ ἀναγκασθῶσιν εἰς ὑποταγὴν· ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατεύματος, ὅσον ὀ- λίγον καὶ ἂν ἦναι τὸν ἀριθμὸν, δέλει συνεκφέρει πολ- λὺ εἰς ἀναγέννησιν τῆς πεποιθήσεως καὶ εἰς ἐνίσχυσιν. Αἱ βουλαι φαίνοντα παρομοίως, ὅτι φρονοῦσιν ὀρθώ- τατα, καὶ ἡ ἐπιτροπικῶς κυβερνῶσα ἡγεμονίς δεικνύει ἄσειστον ἐνέργειαν. Ὅλα τὰ στοιχεῖα ταῦτα δέλουσιν φέρει ἐν τέλει εὐτυχέστατα ἀποτελέσματα· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ταῦτα μέλλουν νὰ γε- νῶσιν. »

Ἐπειδὴ τινες ἐξέλαβον, ὅτι χαριζόμενοι τῷ δεῖνι ἢ τῷ δεῖνι ἐξεδώκαμεν εἰς τὸν Ἀριθ. 32 τῆς Γεν. Ἐφη- μερίδος τὴν πρόσκλησιν τῶν κατοίκων τῆς Λεθαδίας, καὶ ὅχι ὅτι ἐπροσκληθῆμεν παρ' αὐτῶν ἐγγράφως, κρί- νομεν εὐλογον νὰ ἐκδώσωμεν καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπι- στολὴν τῶν ἐφόρων τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημερίδος.

Κύριε!

Σᾶς ἐγκλείεται ἀντίγραφον τῆς πρὸς τοὺς παροικοῦν- τας εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους ἀρχιπατρί-

ἡμᾶς Λεβαδίτας προσκλητικῆς τῆς παρὰ τῶν κομι-
τῶν ἐκλογῶν τῆς ἐπαρχίας ταύτης κατὰ τὴν 27 τοῦ
παρελθόντος Δεκεμβρίου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτῆς συγ-
κροτήσεως τοπικῆς συνελεύσεως, τὸ ὅποιον παρακα-
λεῖται δι' ἡμῶν παρὰ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας ταύ-
της νὰ καταχωρίσῃτε εἰς τὴν ἐφημερίδα σας, διὰ νὰ εἰ-
σπληθῶν περὶ τῆς νομίμου ἐκλογῆς τῶν ἀπαιτουμένων
δύο ἀληθευσίων αὐτῆς διὰ τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν ὅλοι
οἱ πατριῶτα παροικούντες αὐτοπατριῶται μας, καὶ μέ-
νομεν.

Τὴν 5 Ἰανουαρίου 1827, Ἐκ τῶν Ἀσπρῶν Ὀσπετιῶν.

Οἱ ἑταίροι Λεβαδίας

Ἰωάννης Κόλιας.

Βασίλης Περγαντᾶς.

Γιαννάκης Βασιλικός.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημερίδας.

Κύριε!

Εἰς τὴν Σαντορίνην διατρίβει ἰατρός τις, ὀνόματι
Δομένικος Σανταντώνιος. Ὁ ἐνάρετος αὗτος ἄνθρωπος
ἠθέλησε νὰ προξενήσῃ εὐθυμίαν εἰς τοὺς Σαντορινίους
κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀποκρεώσεως, ὡς γίνεται σχε-
δὸν πανταχοῦ εἰς τὰ χριστιανικὰ ἔθνη, καὶ διὰ προ-
ποσῆς, ὁδηγίας, καὶ δαπάνης ἰδίας ἐσυστάθη θέατρον.
Εἰς τὸ θέατρον τοῦτο παρέστησαν δύο κωμῳδίας εἰς
Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐκ τῆς Ἰταλικῆς μεταφρασμένας,
καὶ ἓν δράμα τοῦ Μεταστασίου εἰς Ἰταλικήν. Ἡ πα-
ράστασις αὕτη, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἴδιος Κύριος
Δομένικος ἔλαβε μέρος, ἦτον ἀξιόλογος, καὶ ἐφάνη
ἐνάρετος εἰς ὅλους τοὺς παρόντας. Ἀλλὰ τίς ἠθέλε
πιστεύσει ὅτι τὰ ἀθῶνα τοῦτο πρᾶγμα ἔμελλε νὰ σκαν-
δαλίῃ τὴν προεστῶτα τῶν δυτικῶν Ἑλλήνων τῆς νήσου;
Ὁ καλὸς αὗτος ἄνθρωπος, ὁ Κύριος Πέγκ, παρωγί-
σθη τόσον, ὥστε ἐμπόδιε τοὺς δυτικούς Ἕλληνας
δι' ἱερατικῆς κατάρας ἀπὸ τοῦ νὰ παρευρίσκωνται εἰς
τὸ ἀθῶν ἐκεῖνο θέατρον. Μοὶ ἐφάνη παράδοξον καὶ
γελοῖον ἐν ταύτῳ ν' ἀκούσω ἐκβαίνουσαν τοιαύτην πα-
ράλογον κατάραν ἐκ τοῦ στόματος ἀνθρώπου γεννημένου
καὶ ἀναθραμμένου ὅχι εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἀλλ' εἰς τὴν
Εὐρώπην, καὶ αὐτῆς εἰς τὸ πλέον πολιτισμένον μέ-
ρος, τὴν Γαλλίαν. Ὡς Εὐρωπαῖος ὁ Κύριος Πέγκ ἔ-
πρεπε νὰ ἠξεύρῃ ὅτι τὰ θέατρα συνειθίζονται παντα-
χοῦ τῆς Εὐρώπης, καὶ δὲν ἐμποδίζονται οὔτε ἀπὸ
αὐτῶν τῶν ἀπολύτων ἐξουσιῶν, οὔτε ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ
ἐπιστοίου του, τοῦ Πάπα, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ὅταν εἰς
τὰ θέατρα παριστάνωνται δράματα ἀθῶα, ὁποῖα πα-
ραστάθησαν εἰς Σαντορίνην. Πόθεν ὠзмήθη ὁ καλὸς
ἐκκλησιαστικὸς πατήρ εἰς τὴν τοιαύτην παράλογον πρᾶ-
ξιν; μήπως τὸ θέατρον τῆς Σαντορίνης ἠθέλε βλάψει
τὰ ἦθη τῶν χριστιανῶν; ἀλλ' ὁ διδάτκλος τοῦ θεά-
τρου Κύριος Δομένικος εἶναι ἄνθρωπος πολλῆς ἀρετῆς,
καὶ ἀρετῆς διδάσκαλος καὶ οἱ λόγοι του καὶ αἱ πρά-
ξεις του εἶναι ἐνάρετοι, καὶ παρὰ τοιούτου ἀνδρὸς δια-
φορὰν ἦθῶν δὲν ἔπρεπε νὰ φοβῆται ὁ Κ. Πέγκ. Μή

ὥς τὸ θέατρον τῆς Σαντορίνης ἐναντιοῦτο εἰς τὰς ἐκ-
κλησιαστικὰς διατάξεις; ἀλλ' ἂν ᾔται τοῦτο, ἔπρεπε
νὰ ἐμποδισθῶσι τὰ θέατρα εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν
κόσμον. Καὶ δὲν εἶναι ἀμφισβολία ὅτι, ἂν ὁ Κύριος Πέγκ,
κατὰ τὸν παράλογον ἐκκλησιαστικὸν τοῦ ζήλου, εἶχε
πόσῃν δύναμιν, ἠθέλεν ἐξορίσει τὰ θέατρα ἀπὸ ὅλων
τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν. Ἀλλ' ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα
τῆς παραλόγου προσταγῆς τοῦ διότι δὲν τὸν ἤκουσε
κάνεις, καὶ ὅλοι ἔτρεχον μετὰ προθυμίας ν' ἀκούσῃ
τὸν ἐνάρετον ἰατρὸν Δομένικον, ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ
ὁποίου δὲν ἐξήρχετο ἄλλο εἰμὴ λόγοι ἠθικοὶ, καὶ συν-
έτρεχον οἱ κάτοικοι εἰς τὸ θέατρον διὰ τὴν ὁποί-
αν ἔχουσιν ὑπόληψιν, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον χρεωστοῦσι
σέβας πρὸς τὸν Κύριον Δομένικον. Ὁ χρηστὸς
αὗτος ἄνθρωπος διατρίβει τρεῖς ἀπὸ τοῦ χρόνου εἰς
τὴν Σαντορίνην, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅστις
δὲν ἐμέθεξε τῆς φιλανθρωπίας του. Ἰάτρυντε πολλοὺς
ἐνδεεῖς καὶ ἀπόρους, καὶ τοὺς ἐπεριποιήθη φιλανθρωπῶς,
καὶ ἐξ ἰδίων του ἀπέστειλε πολλοὺς εἰς τοὺς τόπους των.
Τοιοῦτον ἄνθρωπον ἔπρεπε νὰ σεβασθῇ καὶ ὁ ἐκκλησια-
στικὸς πατήρ, καὶ ὅμως κατ' αὐτοῦ διεύθυνε κυριωτέρως
τὰ τόξα τῆς κατάρας του· διότι αὐτὸς ἐστάθη πρωτερ-
γὸς τοῦ θεάτρου εἰς Σαντορίνην.

Διατρίβων εἰς Σαντορίνην ἐγνώρισα καὶ τὸν Κ. Δομέ-
νικον καὶ τὸν Κ. Πέγκ· ἀλλ' ὅσον τιμῶ τὸν πρῶτον,
ἄλλο τόσον κατακρίνω τὸν δεύτερον. Πασφύρεθην καὶ
εἰς τὰς θεατρικὰς παραστάσεις, καὶ εὐαρεστήθην πα-
ραπολύ· ἐπαινῶ καὶ τοὺς δυτικούς τῆς Σαντορίνης Ἕλ-
ληνας· διότι ἠξεύρουσι νὰ τιμῶσι καὶ σέβωνται τοὺς τι-
μίους ἄνδρας, καὶ νὰ μὴν ἀπατῶνται ἐνκόλως ἀπὸ τῶν
λέγων ἐκκλησιαστικῶν προεστῶτων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠξεύ-
ρουν, πῶς πρέπει νὰ πολιτεύωνται εἰς τὸν κόσμον.

Σας παρακαλῶ, Κύριε, νὰ καταχωρίσῃτε τὴν πα-
ροῦσαν μου εἰς τὴν Γεν. Ἐφημερίδα, εὐέλπεις ὅτι θέλω
ὠφελῆσει.

Ἐκ Σύρας 1827 Φεβρουαρίου 23.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν σου.

Περὶ τῆς Αὐλῆς τῆς Αἰγύπτου,
ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῆς Λαυσάνης ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου.

Τὰ ἐπόμενα περιστατικά περὶ τῆς αὐλῆς τοῦ
Μεχμέτ-Ἀλή, εἶναι ἀποσπασμάτα ἀναφορᾶς Γάλλου
τινὸς ἀξιωματικοῦ, ἐλθόντος ἐξ Αἰγύπτου πρό τινα
ἐβδομάδων.

Ὁ σατράπης εἶναι ἄνθρωπος μικροῦ ἀναστήματος,
56 ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων. Ἐπιχλαμθάνει συχνάκις ὅτι
ἐγεννήθη εἰς τὴν Καθάλαν, κατὰ τὴν Μακεδονίαν,
ἐν ἔτει 1770, τὴν ἡμέραν τοῦ περιδοῦντος ἐμπρησμοῦ
τοῦ Τουρκικοῦ στόλου εἰς Τζεσμὲν, μετὰ τὴν πρὸς
τὸν Ῥωσικὸν στόλον ναυμαχίαν. Τὴν μάχην ταύτην
θεωρεῖ ὡς ἐποχὴν τῆς γενέσεώς του. Τὸ γένειόν του
εἶναι ψαρὸν, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἰκανῶς εὐκίνητον,
πρᾶγμα σπάνιον εἰς τοὺς Τούρκους. Ἡ ἀνατροφή του
ἐστάθη κατὰ πολλὰ ἀμελημένη· ἀλλὰ καὶ οὕτως ὁ
σατράπης ὑπερέχει πολὺ πάντας τοὺς περὶ αὐτόν,

καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνεπλήρωσε τὴν παιδείαν, ἡ ὁποία τῷ ἔλειπεν. Εἶναι φιλόδοξος ἐπιθυμεῖ καθ' ὑπερβολὴν νὰ κατασταθῇ ὀνομαστός, καὶ θέλει νὰ κάμῃ τὸ καλὸν, καὶ ἐπέτυχε μάλιστα πολλάκις.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ναπολέοντος, ἢ μάλλον τοῦ Βοναπάρτου, προφέρεται συχνάκις παρ' αὐτοῦ. Νομίζει ὅτι λαμβάνει συχνάκις τὸν μέγαν ἐκείνον ἄνδρα εἰς παράδειγμα, καὶ ἐρῶτα ἀκαταπαύστως τοὺς αὐλικούς του, ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ τι μέγα ἔργον, νὰ κάμῃ κάμμιν διατάξιν περὶ τοῦ ἐμπορίου, νὰ συστήσῃ νέον τι κατάστημα παιδείας, νὰ μεταβάλῃ τι εἰς τὴν διοίκησιν ἢ εἰς τὰ κριτήρια, ἂν ὁ Ναπολέων δὲν ἤθελε πράξει ὡς αὐτός, ἂν ἦτον εἰς τὸν τόπον του. Ὁ σατράπης, ἂν καὶ γνωρίζῃ τὸ ἀνίκανον τῶν πόρων τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κυβερνᾷ, θέλει πάντοτε νὰ ἐπιχειρῇ· ἀλλὰ συχνάκις ἐμποδιζόμενος εἰς τὸ ἐπιχειρήμα του παρὰ τῆς ἀνεπιτηδεϊότητος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τούρκου, ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους διαφέρει ἡ διατήρησις τῆς ἀταξίας, περιορίζεται εἰς τὸ νὰ στενάζῃ διὰ τὴν κατάστασίν του.

Ὁ σατράπης δὲν εἶναι φιλοπόλεμος· οἱ τοποτηρηταί του κάμνουν τὸν πόλεμον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰμπραχίμης, ὅστις εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔχει τὴν μεγαλητέραν ὑπόληψιν· ἐκ τούτου ἡμπορεῖ τις νὰ κρίνῃ περὶ τῶν ἄλλων. Ὁ σατράπης νομίζει ὅτι εἶναι παραπολὺ γέρον, καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ στρατηγῇ εἶναι δραστήριος, ἀνδρεῖος, ἐνίστε· δραστήριος, ἀλλὰ κλίνει πάντοτε πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κατ' ἐξοχὴν παρὰ τῷ κυρίῳ του, εἶναι ὁ Κ. Βογόζης Ἰουσεύφ, ὁ πρῶτος τοῦ σατράπου διερμηνεύς. Γεννημένος εἰς τὴν Σμύρνην, 54 ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ὁμιλεῖ ἐν εὐκολίᾳ τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Γαλλικὴν, Ἀραβικὴν καὶ Γραικικὴν γλῶσσαν. Ὡς χριστιανὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ διοικῇ στρατεύματα· ἀλλ' ἡξεύρει νὰ καθιστάνηται χρήσιμος εἰς τὸν κύριόν του διὰ τῆς ἱκανότητός του, τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ἀπεριορίστου ἀφωσιώσεώς του. Ὁ Κ. Βογόζης διευθύνει ὅλας τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας· εἶναι ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων ὡς πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις τοῦ κυρίου του, καλεῖται εἰς ὅλα τὰ συμβούλια τούτου, καὶ εἶναι πρῶτος διευθυντὴς ὅλων τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Ὁ Μεχμέτ-μπεης εἶναι ὑπουργὸς τῶν πολεμικῶν. Φίλος ἐπιστήμιος τοῦ κυρίου του, συνεργεῖ μετὰ πολλοῦ ζήλου εἰς ὅλα τὰ περὶ βελτιώσεως παρὰ τοῦ σατράπου ἐπινοούμενα σχέδια. Ὁ ὑπουργὸς οὗτος, πενήτηκοντούτης τὴν ἡλικίαν, ἐγεννήθη εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου· ἐδουρίκησε πολὺν καιρὸν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων, καὶ δικαίως ἡμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι αὐτὸς συνεισέφερε τὰ μέγιστα εἰς τὴν εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ Σερίφ-μπεης, συγγενὴς τοῦ σατράπου, διεδέχθη τὸν Μεχμέτ-μπεην εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν,

τὸ ὁποῖον ἀνεδέχθη πρὸ δύο ἐτῶν. Προβιβασθεὶς παρὰ τοῦ σατράπου, τὸν ὑπηρετεῖ μετὰ ζήλου. Ἐλπίζονται πολλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 32 ἐτῶν, δὲν προσκολλᾶται πολὺ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

Ὁ Ἰμπραχίμ-ἀγᾶς, Τούρκος σωτὴς, 55 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἔχει ὑπόληψιν τιμιωτάτου ἀνθρώπου. Ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ εἶναι ἡμερὸς· καὶ ἔχει ἱκανὰ προτέρηματα, καὶ διὰ τοῦτο κατέχει πολὺν καιρὸν τὸ ἐπάγγελμα· ἔχει τὴν προστασίαν τῶν ἐμπόρων· ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτήρος του τὸν ἐμποδίζει συχνάκις ἀπὸ τοῦ νὰ ᾔῃαι ὠφέλιμος εἰς τοὺς προστατευομένους.

Καθὼς ὁ Ναπολέων εἶχε τὸν Ἀλέξανδρον Βερτιέρην, οὕτως ἔχει καὶ ὁ σατράπης τὸν Ὀσμὴν-μπεην Νουραδίνον. Οὗτος, ἐπειδὴ ἐπαιδεύθη εἰς τὴν Εὐρώπῃν, ἐπειδὴ περιῆλθεν ἐξ ἔτη εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν, καὶ ὁμιλεῖ καλῶς αὐτὰς τὰς δύο γλώσσας, εἶναι πηγὴ τῆς σοφίας καὶ γνώσεως ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Τούρκους. Τριακονταδύο μόνον ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ὀλίγακις ὑπῆγεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ δὲν ἔχει κάμμιν στρατιωτικὴν ὑπόληψιν· τιμᾶται ὅμως γενικῶς. Εἶναι ἀξίος ἐργάτης, καὶ ἄνθρωπος ἀγαπητός· αἱ πρὸς αὐτὸν σχέσεις ἦσαν αἱ πλέον εὐάρεστοι εἰς τοὺς περὶ αὐτοῦ ἀξιωματικούς Γάλλους.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰσμῆλ Γιβραλτάρη, μεγάλου στολάρχου τοῦ Αἰγυπτίου ναυτικοῦ, ὁ σατράπης ἀπορῶν, τίνα νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτ' αὐτοῦ, αὐτοσχεδίασε στολάρχην. Ὁ κληρὸς ἔπεσεν εἰς τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Μοχαρέμ-μπεην, διοικητὴν τῆς Ἀλεξανδρείας. Οὗτος κυβερνᾷ τὸν Αἰγύπτιον στόλον· καὶ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει παντελῶς τὴν νέαν αὐτοῦ τέχνην, ὁ στόλος ὑπάγει ὅπως τὸν φέρῃ ὁ ἄνεμος. Ὁ σατράπης αἰσθάνεται κάλλιστα τὴν θέσιν τοῦ γαμβροῦ του, καὶ τρέμει κατὰ πᾶσαν ὥραν μὴ πάθῃ ὁ στόλος του κάμμιν τρομερὰν φθορὰν, καὶ τόσῳ περισσώτερον, καθ' ὅσον ὁ Μοχαρέμ-μπεης νομίζεται ὡς ἄνθρωπος εὐψυχος, καὶ ὅτι δὲν ἀποφεύγει τὸν κίνδυνον.

Σημ. Ἡ σύντομος τῆς αὐλῆς τῆς Αἰγύπτου πέρι γραφὴ αὕτη, ὅσον εἰλικρινὴς καὶ ἀδιάφορος φαίνεται, ὑποφαίνει ὅμως καὶ τίνα συμπάθειαν πρὸς τὸν σατράπην τῆς Αἰγύπτου. Ἡμεῖς συναναστράφημεν πολλὰς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι ἐγνώρισαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὴν αὐλὴν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐπληροφόρηθημεν παρ' αὐτῶν, ὅτι ἡ αὐλὴ αὕτη σύγκειται κυρίως ἐκ βωμολόχων, κολάκων, δολοπλόκων, δολοφόνων, φαρμακευτῶν καὶ τῶν τοιούτων, καὶ ἄξιος, τίμιος καὶ ἐνάργετος ἄνθρωπος δὲν ἔχει χώραν εἰς αὐτήν. Οἱ αὐτικοὶ τοῦ σατράπου τῆς Αἰγύπτου μετέρχονται τὰ πάντα, διὰ νὰ ἐρέσωσιν εἰς τὸν δεσπότην, καὶ εἰς τοῦτο περιστρέφεται ὅλη αὐτῶν ἡ σπουδὴ.

Ὁ Συντάκτης.